

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Quales Missæ ex recepto stipendio celebrandæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

& timorati sine scrupulo faciant.

7. Neque obstat, esse mortale notabiliter addere vel demere Orationes Missæ: non obstat, inquam, quia addere vel demere nisi parvitas materiæ excuset, sapit mutationem Ritus, quod non est in casu quo una Missa ritè approbata dicitur pro alia similitudo approbata.

Non nego ex aliquibus circumstantiis, etiam in casu nostro, posse esse quid grave, nam si quis v. g. die Dominicæ Resurrectionis vellet in paramentis nigris celebrare missam defunctorum, cum sic videatur irrogari iniuria tantæ solemnitati, non esset facile, nisi excuset ignorantia, culpa gravi excusandus. Idem, si temere, & semper mutatio fieret, sciret enim contentum, ut universaliter dixi cap. 5. §. 1. num. 6.

Quæ sit causa iusta dicendæ Missæ votivæ, seu aliæ à currente.

8. Prima causa est, quando corpus insepultum præsens est in Ecclesia, tunc enim posse in Dominicis, & festis celebrari Missam solemnem Defunctorum concessit Sacra Rituum Congregatio apud Gavant. in man. Episc. v. Missa, num. 27. & in Rubric. Missal. p. 1. tit. 5. num. 2. lit. X. ubi usus obtinuit, ne quis sepeliatur sine Missa, Sed non in die Resurrectionis Domini, vel simili multum solenni: tunc enim debet Officium Sepulture insequentem non impeditam diem transferri. Sabbato Sancto post Missam diei solemnem poterit in diei obitus celebrari Missa, de Requiem, cum iam ex usu, solemnitas festi Paschæ sit die sequenti, & ad summum solum tempore Missæ prædicti Sabbati. In die Depositionis Defuncti, & in Anniversariis, qua ratione in festo duplici, & semiduplici possit cantari una Missa Defunctorum, & quomodo, si incidant eiusmodi Anniversaria in festo de præcepto, debeant transferri, vide apud Gavantum in Rubric. Miss. per. 1. tit. 5. num. 2. lit. X.

9. Secunda. Qui careret Missali novo, posset, ne omitteret eo die Sacrificium, recitare Missam votivam cum alio Missali, in quo esset votiva, non autem currentes.

10. Tertia. Qui navigationem periculofam incipit, qui nuptias benedicit, qui pluviam, vel serenitatem necessariam petit, qui necessitatibus premitur, vel aliquod notabile damnum timet, potest in feria, in simplici festo, & in semiduplici Missas votivas pro illis necessitatibus conducentes celebrare Pro re tamen gravi publica, posse unam solemnem cantari, etiam in festis non majoribus, num. 4.

11. Quarta. Ei, qui ducitur aliqua non modica devotione ad dicendam aliquam Missam, eam libens in dictis diebus permittis concederem, quia video timoratos conscientie id sine hesitatione in praxim passim deducere; saltem sequuntur hi probabilem Suarj sententiam quam n. 6. retuli.

12. Hinc interrogatus ab Illustrissimo Archiepiscopo Montis Regalis D. Ioanne de Turrishglia. An propter suam infirmam valetudinem, qua stare diu pedibus tunc non posset, posset Die Dominico Palmarum, & duobus, seu tribus sequentibus licet, in suo Oratorio privato, recitare votivam de Passione Domini, quæ brevior est, quam illæ currentes, in quibus legitur Passio Domini: putavi eius devotionem rationabilem præbere causam, ut in dicto Altari privato sic celebraret. Multo magis, quia votiva Passionis Domini congruebat tempori.

13. Quinta. Ut impleatur voluntas Testatorum, vel Fundantium Capellanias, amplior facultas conceditur, de qua mox §. seq. num. 1.

14. Sexta. Qui Officium aliud reiterans, deinde celebrat in Ecclesia, ubi agitur dies aliquis festus loci illius proprius, non solum potest, sed ex magna congruitate debet Missam loco conformem recitare, quia

secus esset aliqua populi offensio, ut notatur in Rubric. Miss. part. 3. tit. 19. num. 16. §. 2. Huc reducitur, quod dicam infra de Capellaniam §. seu. num. 7.

§. I I *Quales Missæ, ex recepto stipendio debent esse possint.*

1. **S**acra Rituum Congregatio apud Gavant. in Rubric. Miss. p. 1. tit. 5. §. 8. Sacra tamen: censum non possit Missas, de Requiem, in festo duplici, quod est de præcepto, ut Testatorum voluntate agatur. Non ait (habet ibid. Gavantus) ad aliorum votum, quod bene nota, sed pro implenda legum functionum.

Hinc facile colligis, maiorem facultatem esse Sacerdotibus ob Fundatorum voluntates, & quæ ceperunt statum stipendium, quam ob aliam causam de quando Panormitanus cap. Quidam Latini Missarum celebr. dixit, turpe esse Sacerdotibus eorum petitiones relinquere Missas cum Officiis concordantes propter postulares ex devotione, eligendos de petitionibus ordinariis vivorum, non de dispositionibus mortuorum: (addere libens paritatem rationis) non verò de stabilibus fructibus, quantumvis vivorum, quibus merito magis Sacra Congregatio, sive propter gravitatem legati, sive ad allicendos animos ad similes dispensationes. Sed iam distinctius id, quod in titulo prænotaveram. Recolatur autem iuxta dicta §. 1. n. 4. quoniam sint dies non permitti, seu prohiberi permitti, si concessi.

2. Dico primò. Sacerdos, accepto stipendio, non vis promittere sine iuramento (nam cum illa §. 3.) Votivam, vel de Defunctis non solum potest etiam debet currentem Missam celebrare, in his prohibitis. Ita Marchin. de ord. tom. 2. part. 1. cap. 1. Ratio est constans Rubricarum, hoc est, legis sacre dispositio, quæ admodum rationabilis, est, quæ ex una parte propter Missas votivas, & prænotatas votiones non est populus à publicis festis avocatus, ex alia parte, cum sacrificium sit eiusdem valoris fructu is, qui Missam, dato stipendio, cap lavit.

3. Dico secundò. Idem (licet cum aliquando non ratione) dicendum est in diebus permittis, in his permittis à lege, exquiratur causa, & ex parte non inducatur causa sufficiens, quælibet petitionis. Adde quod ille affectus conformitatis, à quod dicitur ad sacras leges, si Sacerdos, applicat petente Missam, compensare ad superabundantiam test fructum, quem per preces proprias Votive vel Funeris lucrari forte poterat petens. Rectè Sylvester apud Marchin. ibid. n. 7. ait nullam esse Defunctis salubriorem (addo, & Sacerdotibus) gratificari per votivas intendis, gratiorem ipsam propriam diei currentis.

4. Duo in his duobus dictis adverte. Primò, ut fiant sine scandalo: quod tamen facile retrovertitur, si in his permittis à lege, exquiratur causa, & ex parte non inducatur causa sufficiens, quælibet petitionis. Adde quod ille affectus conformitatis, à quod dicitur ad sacras leges, si Sacerdos, applicat petente Missam, compensare ad superabundantiam test fructum, quem per preces proprias Votive vel Funeris lucrari forte poterat petens. Rectè Sylvester apud Marchin. ibid. n. 7. ait nullam esse Defunctis salubriorem (addo, & Sacerdotibus) gratificari per votivas intendis, gratiorem ipsam propriam diei currentis.

5. Obiicies contra nostram sententiam. Si quis Votivam, v. g. de Beatissima Virgine vel de Requiem, infideliter agat celebrando de currente, non licebit. Respondeo, non infideliter agere, quia

li, iuxta sententiam, Suarij mox dicam *n. sequenti.*

5. An semel, vel bis non servare iuramentum de Missa celebranda, sit mortale, dicimus, *lib. 3. cap. 1. § 9, n. 19. juncto n. 22.*

§. I V. De Missis soli Deo per Votum, vel per
Iuramentum promissis.

Dico primo in prohibitis, & permissis te non obligari. Ratio est, quia est latum discrimen inter promissionem factam homini, & factam Deo, promissio enim facta soli Deo, sive per votum, sive per juramentum nunquam obligat, ex Sanch. *ibid. num. 11.* quando impeditur melius bonum: at promissio homini cum juramento facta semper obligat, quando rem promissam servare non est peccatum mortale, nec veniale, esse impedit melius bonum. Cum igitur in casu nostro impediatur illud majus bonum, id est conformitas Officij cum Missa requisita a Rōmāicis, talis promissio Deo facta non obligabit.

2. Dico fecundo. In diebus, seu in occasionibus positivè concessis, obligatur eas Missas Sacerdos dicere, quas voto, vel iurejurando Deo soli promisit. Ratio est, quia tunc conformitas Officii cum Missa nequaquam à Ruitica requiritur.

3. Rogabit quis. An si Sacerdos cum juramento immediate promittat animæ forte purgati in Purgatorio aliquas Missas fumbres, censeatur promittere homini an soli Deo. Quid si promissit immediate per votum, seu juramentum alicui Sancto Missam votivam? Præstat enim hæc scire, cum diversum jus, ut ex dictis patet inde oriatur.

4. Respondo. Si promittat Sancto, regulariter Deo promitti, quia ipsis promittitur, in quantum Deus in illis honoratur, & sic promissio tendit in Deum. Ita Sanchez in *Decal. lib. 4. cap. 1. n. 41*. Dixi (regulariter) quia si quis Sancto promitteret expresso animo non se obligandi Deo, sed Sancto, ut excellenti Creaturæ, non est promissio facta Deo, sed homini. Sic idem *ibid. num. 3*. Si verò promittat animæ putganti, homini regulariter promitti, quatenus eius potiore pars, hoc est animam intendit velle ab igne liberare. Regulariter, inquam, nam si quis id promitteret, expresso animo, ut in illa exultante, & beata honoraretur Deus, tunc, cum in Deum tenderet, Deo factam esse promissionem, convinceretur.

§. V. De Missis ex praecepto à Superiore injunctis.

1. **H**ic distinguendum est. Vel enim tibi Missa
alias à currentibus sub culpa injungit is, qui
Superior non est in legibus Ecclesiasticis, vel qui est
Superior, nempe Pontifex Summus. Si prius, non
obligaberis ad illas relinquendo currentes, quas Ru-
bricæ præcipiunt, imò neque relinquendo illas ad
quas

7. Rogas, quando Sacra Congregatio apud Gavant.
in *Rebr. diff. part. 3. tit. 10. num. 16. §. Intellige* decrevit
quod Capellani Monialium Breviario uterentur non
Romano, celebrare possint Missam (Cum suo Missali
Romano tamen) de Sancto Ordinis, de quo Moniales
Officium dicunt; quando inquam, ita decrevit, permittit
solum, an positive concessit? Id enim scire oportet,
ut videamus, an si Capellanus promittit ex stipendio il-
lam Missam de tali Sancto, debeat ad litteram observa-
re promissum.

Respondet: Mihi videri concessisse, atque adeo Capellanum debere: nam licet Sacra Congregatio utatur verbo *(passim)* quod permissionem sonet, amen ex fine colligimus esse concessionem: respexit enim Sacra Congregatio ad conformitatem Missæ cum Officiodiæ à Monialibus, quarum est Ecclesiæ, siquidem indecens videbatur, ut ubi principales uno modo Officia celebrant, alio celebraret accessorius Sacerdos.

§. III. De Missis cum juramento hominis promissis.

I Vramentum in promittendis Missis raro interpo-
nitur in elemosynis manualibus, sed frequenter in
Capellanis & similibus, quando Sacerdos stipulans
contra qui iurat se Missas dispositas à Fundatore dictu-
rum, dispositas autem non raro inveniuntur Missæ aliæ
à currentibus.

2. Et quidem regulariter, qui etiam cum iuramento promittunt Missas, semper intelligunt, seu (nisi contraarium expresse fecerit) intelligere præsumendi sunt, salvo Ritui, & Rubricis Ecclesiæ; & sub hac limitatione factum tenet retenta, debere Sacerdotes, etiam accepta cum iuramento sibi promittere Missas votivas, *monent prædicantes Dodores. Lege Fraxinellum in Resplost. quam ponit Gavantius in Rubr. Miss. in fine*: sed adhuc restat difficultas in eo calu, quo quis expresse iurans promittit vi. votivas, vel de Requiem, vel alias à currentibus, an possit eas mutare in ipsas currentes?

¶ Dico primò, si jurans quis dicat Missas homini promissæ, incurrere dicte fœtus, seu Officium, in quo præter Rubricas non licet eas recitare, quos dicte prohibito supra nominavimus : non obligatur, etiam si ipse ^{animum} habuisset ad illas fec atfringendi, sed debet curantibus recitare. Ratio est, quia promissio homini etiam cum juramento facta de re interdicta per legem, quando talis jux obligat ad culpam, etiam venialem, nulla est, unde nec indiget relaxatione. Ita Sanch. lib. 3. §. 1. in Decal. cap. 9. num. 19. et 20. Idem dic in diebus permissis juxta mentem sententiam allatam §. 1. num. 6. quia adhuc (si absit causa) esset cum peccato venia-